

JUSTITSMINISTERIET

Dato: 1. februar 2022
Kontor: Databeskyttelseskontoret
Sagsbeh: Abulfaz Melikov
Sagsnr.: 2021-790-0994
Dok.: 2305976

Notat til Folketingets Europaudvalg og Folketingets Retsudvalg om afgivelse af indlæg i sag for EU-Domstolen C-634/21, Schufa Holding

1. Indledning

Verwaltungsgericht Wiesbaden (forvaltningsdomstolen i Wiesbaden) har i en sag om et kreditoplysningsbureaus udarbejdelse af en såkaldt kreditværdighedsscoring om en tysk borger forelagt EU-Domstolen to præjudicielle spørgsmål om forståelsen af databeskyttelsesforordningen¹.

Det andet præjudicielle spørgsmål vurderes at være af dansk interesse, idet besvarelsen af dette spørgsmål kan få betydning for det nationale råderum i artikel 6, stk. 2 og 3, i databeskyttelsesforordningen om medlemsstaternes muligheder for at tilpasse anvendelsen af forordningens bestemmelser.

Spørgsmålet vedrører således bl.a., om artikel 6, stk. 1, i databeskyttelsesforordningen skal fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for en national bestemmelse, som fastsætter betingelser for en privat dataansvarligs anvendelse af en kreditværdighedsscoring. Spørgsmålet bliver aktuelt, såfremt EU-Domstolen ved besvarelsen af det første præjudicielle spørgsmål kommer frem til, at en automatisk udarbejdelse af en kreditværdighedsscoring af en borger ikke falder inden for anvendelsesområdet i databeskyttelsesforordningens artikel 22, stk. 1, om automatiske individuelle afgørelser, herunder profilering.

2. Sagens faktiske omstændigheder

¹ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse).

I den forelagte sag har en borger (sagsøger) anlagt sag mod den tyske delstat Hessen (sagsøgte), repræsenteret ved delstatens datatilsynsmyndighed. Sagen er anlagt på baggrund af sagsøgtes afvisning af at foretage sig yderligere i forhold til en klage over den behandling af sagsøgerens personoplysninger, som et kreditoplysningsbureau (adciteret) havde foretaget.

Kreditoplysningsbureauet havde automatisk udarbejdet en såkaldt kreditværdighedsscore, dvs. en prognose af sandsynligheden for borgerens tilbagebetaling af et lån baseret på personoplysninger udarbejdet efter matematisk-statistiske metoder. På baggrund af scoringen afviste en kreditgiver, som modtog scoringen fra kreditoplysningsbureauet, sagsøgers låneansøgning. Sagsøger bad kreditoplysningsbureauet om indsigt i og sletning af oplysningerne, hvilket bureauet kun imødekom i begrænset omfang, hvorefter sagsøger klagede til datatilsynsmyndigheden. Sagsøgte afviste klagen under henvisning til, at kreditoplysningsbureauet havde opfyldt betingelserne i en nationalt fastsat regel, der angiver de nærmere betingelser for anvendelse af en kreditværdighedsscore. Betingelserne fremgår således ikke af selve databeskyttelsesforordningen.

Den tyske forvaltningsdomstol i Wiesbaden har bl.a. begrundet forelæggelsen med, at det er forbundet med tvivl, hvorvidt der i databeskyttelsesforordningen, herunder i forordningens artikel 6, er det fornødne råderum til at fastsætte en national særregel som den i sagen omhandlede.

3. Den danske interesse i sagen

Det er regeringens vurdering, at Danmark bør afgive indlæg, da sagen kan rejse principielle spørgsmål i forhold til medlemsstaternes nationale råderum efter databeskyttelsesforordningen. Den danske interesse angår således dette mere generelle spørgsmål snarere end de konkrete betingelser for anvendelse af en kreditværdighedsscore.

Det skyldes, at Danmark inden for rammerne af databeskyttelsesforordningen har opretholdt og fastsat en række nationale særregler om lovlig behandling af personoplysninger, herunder om privates muligheder for at behandle personoplysninger. Det drejer sig f.eks. om databeskyttelseslovens² regler om behandling af personoplysninger, der også indeholder regler for kreditoplysningsbureauer. Et andet eksempel er tv-overvågningsloven³, hvorefter

² Lov nr. 502 af 23. maj 2018.

³ Lovbekendtgørelse nr. 1190 af 11. oktober 2007.

private ikke må tv-overvåge på f.eks. gader og veje, som benyttes til almindelig færdsel, medmindre der i loven på generel vis er givet mulighed for at tv-overvåge, såsom tilfældet f.eks. er med tv-overvågning foran detailbutikkers facader eller ved pengeautomater.

EU-Domstolens afgørelse vil kunne få betydning for, hvilke muligheder Danmark og andre EU-medlemsstater har for at kunne fastsætte og opretholde nationale særregler om behandling af personoplysninger, herunder i databeskyttelsesloven og tv-overvågningsloven.

4. Regeringens synspunkter i sagen

Det er regeringens opfattelse, at medlemsstaterne har et betydeligt nationalt råderum i medfør af databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 2 og 3, til at opretholde eller indføre mere specifikke bestemmelser for at tilpasse anvendelsen af databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra c og e, der bl.a. handler om at fastlægge, hvornår en behandling af personoplysninger er nødvendig for ”udførelse af en opgave i samfundets interesse”.

Regeringen vil i den forbindelse argumentere for, at det nationale råderum for særregler om behandling af personoplysninger efter databeskyttelsesforordningen har den rækkevidde, som det bl.a. er kommet til udtryk i betænkning nr. 1565 om databeskyttelsesforordningen

Det bør efter regeringens opfattelse i den forbindelse slås fast, at national særlovgivning af den ovenfor beskrevne art, herunder særligt lovgivning, der allerede eksisterede forud for tidspunktet for databeskyttelsesforordningens ikrafttræden, kan rummes inden for databeskyttelsesforordningen.

Det er på den baggrund regeringens opfattelse, at det andet spørgsmål, der er forelagt EU-Domstolen, skal besvares således, at en lovgivning som den i den forelagte sag bør kunne rummes inden for databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra c eller e, og artikel 6, stk. 2 og 3.⁴

⁴ Det bemærkes, at Danmark tidligere har afgivet indlæg i sag C-708/18, TK mod Asociația de Proprietari bloc M5A Scara A, med samme argumentationsrække, jf. notat til Folketingets Europaudvalg af 27. februar 2019 (EUU Alm. del, bilag 465, 2018-19), som også drejede sig om det nationale råderum. EU-Domstolen fandt i den konkrete sag ikke anledning til at udtale sig om råderummet i forordningen.